

Merre tart Ferencváros?

VISSZHANG - LV. évfolyam 40. szám, 2011. október 7.

Karakán ferencvárosi döntésről tudósított a napokban a sajtó. Az önkormányzat lemondott 2,9 milliárd forintos, vissza nem térítendő uniós támogatásról, mert a rehabilitációs programhoz szükséges saját forrást nem látja biztosíthatónak, és ha a rendelkezésre álló rövid megvalósítási időben az összes vállalt munkát nem tudná befejezni, akkor a teljes támogatástól esne. Márpedig 6,6 milliárd kifizetése az eddig stabilan gazdálkodó önkormányzatot csődbe viszi, aminek kockázatát még vonzó célok esetén sem szabad vállalni.

Felelősnek látszó döntés, de sajnos, hibás. Először is, a kiadások jelentősen túlbecsültek. 1,8 milliárdot szánna például a kalkuláció az ott lakó 241 család elköltöztetésére. Reális összeg lenne, ha mindenkinek készpénzes megváltást adna az önkormányzat, de a pályázat szociális rehabilitációról szól, ami szerint mindenkinek vissza kell költöznie! A tárgyalások során az uniós hatóság visszaköltözésként elfogadta azt is, ha ez részben, az akkor rendelkezésre állt száz üres lakásba történne. A többi családnál csupán átmeneti elhelyezésről kellene gondoskodni. Másodszor, a rövid határidőt is lehet -szerződésmódosítással - nyújtani, ha erre elfogadható indok (például elhúzódik a közbeszerzési eljárás) van. Harmadszor pedig, ha egy felújítás (például néhány lakó elhelyezésének elhúzódnása miatt) mégsem fejeződné be időben, csak az elmaradó részre eső támogatástól esne el az önkormányzat, nem a teljes cechet kellene önállóan állnia! A választási kampány ötlet-kavalkádjában még kifejezetten az szerepelt, hogy „kormányzati támogatással újra magasabb fokozatba kapcsoljuk a városrehabilitációt”, de erre a három hónappal az alakuló ülés után, a beterjesztett 2011. évi költségvetés szöveges indoklásában említés sincs!

Vajon mi idézte elő ilyen gyorsan ezt a radikális koncepcióváltást? Minden bizonnyal szerepet játszott benne a realitásokkal való gyors szembesülés. Hogy működött ilyen szempontból az elmúlt évben a ferencvárosi önkormányzat? Ha a rehabilitáció fontos lett volna, akkor 350 millióval több bevétel folyhatott volna be ebben az időszakban (pl. nem marad el az építményadó mértékének törvény által lehetővé tett, éves inflációval történő emelése, a parkoltatás lebonyolítására nem négynapos pályázat útján keresnek közreműködőt, a SEM IX Rt. felduzzasztása sem vesz igénybe 160 milliót, a hivatal dologi, felhalmozási kiadásainak növelése sem közelíti meg a 300 milliót és kisebb, sürgetőnek egyáltalán nem mondható tételekből sem jön össze további 80 millió). Ez összességében 900 millió, és ha még azt is figyelembe vesszük, hogy ebből 600 millió minden bizonnyal a következő évek költségvetésébe is beépül, akkor már gyakorlatilag megvan a teljes önerő!

Az uniós hatóság pozitív döntésére már az év eleje óta számítani lehetett, hogyan készült erre az önkormányzat? Már láttuk: beállított ugyan 1,6 milliárdot a költségvetésébe, amit az évközi módosításokkal - a lehetőségekkel nem élve - nem növelt (tavaly az év eleji 2,1 milliárd 2,6 milliárdra nőtt); az előző évek dinamikus tevékenysége nyomán keletkezett lakásokból elpazarolt hatvanat. Lehet-e folytatni a rehabilitációt, esetleg másképpen? Persze, lehet, de lényegesen lassabban, összességében nem olcsóbban, az eddigi pozitív jellegzetességeket csak részben megtartva. A hosszú ideje folytatott gyakorlat eddig megtartotta a hagyományos városképet, minden építészeti értéket, a lakók túlnyomó többségét, és nem rótt elviselhetetlen terheket az önkormányzati költségvetésre. A csúcsidőszakban évi hat-hét épület teljes felújítása és kettő-három bontása fejeződött be. Az épületek felújítása - a támogatásoknak is köszönhetően - mind rövid, mind hosszú távon az önkormányzat számára nullszaldós volt, míg a közvetlen környezet felértékelődése közben, a megfelelő konjunktúra idején értékesített foghíjtelkekből származó bevétel jelentősen mérsékelte az ingatlankiürítés költségeit. A jelen helyzetben az uniós támogatás végérvényesen elszállt, a főváros támogatási lehetősége folyamatosan csökken.

Volt húsz évvel ezelőtt egy álom: a kerületek között akkor az alsó harmadban tanyázó Ferencvárost az első harmadba felhozni. Persze, Ferencváros soha nem lehet Belváros vagy Rózsadomb, de a nyomortelepeitől megszabadulva, kertvárosias jelleget kiépítve Budapest egésze számára is fontos kulturális centrummá kiépülve már Angyalföld vagy Zugló méltó versenytársa lehetett volna. Ez ma már a múlté.

Ferencváros volt polgármestere